

Teza: Brak rzetelności zawodowej

Nie poinformowanie strony przez pełnomocnika o wydanym wyroku , nie uzyskanie od strony zgody, w miarę możliwości pisemnej, na zaniechanie wniesienia środka zaskarżenia, stanowi delikt dyscyplinarny.

Sygn. akt WO-72/15

ORZECZENIE

z dnia 14 marca 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Bogusława Boyen

Sędziowie: SWSD Magdalena Śniegula

SWSD Elżbieta Gajda - Krynicka /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Lecha Ciarkowskiego po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2016 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego P. K.

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych i art. 28 pkt 5 i 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z powodu odwołania pokrzywdzonego W. T. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku z dnia 22 czerwca 2015 r. sygn. akt OSD 22/2014.

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku z dnia 22 czerwca 2015 r. sygn. akt OSD 22/2014

2.

zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1.100 zł (słownie: jeden tysiąc zł) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Białymstoku wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu P. K. zarzucając mu, że będąc pełnomocnikiem ustanowionym z urzędu skarżącego W. T. w sprawie o Sygn. akt (...) przed Sądem Okręgowym V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. nie dopełnił swoich obowiązków, gdyż nie poinformował skarżącego o wydanym wyroku , nie uzyskał od skarżącego zgody, w miarę możliwości pisemnej, na zaniechanie wniesienia środka zmierzającego do wzruszenia wydanego w sprawie orzeczenia sądowego, czym naruszył przepis art. 64 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 6. 07. 1ę82r o radcach prawnych w zw. z art. 28 ust. 5 i 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego P. K. winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 6. 07. 1ę82r o radcach prawnych w zw. z art. 28 ust.5 i 6 Kodeksu Etyki

Radcy Prawnego polegającego na naruszeniu ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego oraz etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością i za :

nie uzyskanie zgody skarżącego W. T. na zaniechanie wniesienia apelacji od wyroku z dnia 13 sierpnia 2013r., doręczonego obwinionemu w dniu 15 października 2013r, wymierzył karę upomnienia oraz obciążył obwinionego kosztami postępowania.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji uznał, że obwiniony dopuścił się nie należytego wykonywania obowiązków radcy prawnego w zakresie pomocy prawnej. Podczas prowadzonego postępowania przed rzecznikiem dyscyplinarnym obwiniony wyjaśnił, że będąc ustanowionym pełnomocnikiem z urzędu W. T. w sprawie przed Sądem Okręgowym w B., nie mógł prawidłowo reprezentować skarżącego ze względu na znaczne obciążenie pracą i wobec tego udzielił substytucji radcy prawnemu R. T., któremu przekazywał korespondencję w sprawie i radca prawny R. T. uczestniczył w rozprawach. Mając kłopoty ze skarżącym, jego specyficznym zachowaniem, brakiem wiary w skuteczność apelacji pełnomocnik substytucyjny po otrzymaniu wyroku odmówił dalszego prowadzenia sprawy skarżącego i przekazał całość akt obwinionemu. Obwiniony po zapoznaniu się z uzasadnieniem wydanego wyroku nie znalazł podstaw do złożenia apelacji. Przyznał, że sporządził opinię prawną na piśmie lecz ze względu na utrudnione kontakty z skarżącym nie doręczył jej skarżącemu lecz poinformował go telefonicznie. Skarżący nie potwierdził, że otrzymał telefonicznie informację od obwinionego o braku podstaw do złożenia apelacji.

Od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Białymstoku odwołanie złożył skarżący.

Skarżący w odwołaniu domaga się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie zastosowanej kary wobec obwinionego gdyż jego zdaniem zastosowana kara jest zbyt niska w stosunku do popełnionego przez obwinionego czynu i wobec tego żąda podwyższenia kary i orzeczenia wobec obwinionego kary nagany z ostrzeżeniem i kary pieniężnej w kwocie 1.000,-zł.

Nadto skarżący w odwołaniu żąda ukarania pełnomocnika substytucyjnego który, jego zdaniem powinien odpowiadać dyscyplinarnie gdyż zdaniem skarżącego „przysłużył się w bardzo dużym stopniu do jego przegranej”.

Rozpatrując odwołanie Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

OSD po zapoznaniu się z postępowaniem przeprowadzonym przez Rzecznika Dyscyplinarnego, który dokonał ustaleń w zakresie przyczyn, które doprowadziły do postawienia obwinionemu zarzutu naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego wymierzył obwinionemu karę upomnienia.

Radca prawny powinien swój zawód wykonywać z należytą starannością wynikającą z wiedzy prawniczej, tj. uczciwie i rzeczowo.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona obwinionemu kara upomnienia jest wbrew twierdzeniom skarżącego, karą adekwatną do popełnionego przez obwinionego czynu, a opisane w odwołaniu zdaniem skarżącego negatywne skutki związane z brakiem apelacji, nie dają w ocenie WSD podstawy do wymierzenia surowszej kary dyscyplinarnej objętych przepisem art.65 ustawy o radcach prawnych.

Swoj pogląd WSD opiera na założeniu, że dolegliwość orzeczonej kary w postępowaniu dyscyplinarnym nie może przekraczać stopnia winy.

Wymierzona kara nagany w ocenie WSD jest adekwatna do stopnia winy obwinionego, odnoszącej się do jego działań jako pełnomocnika, który naruszył zasady należytej staranności i niezbędnego profesjonalizmu

Zdaniem WSD okoliczność nie złożenia od niekorzystnego rozstrzygnięcia apelacji nie przesądza w sposób nie budzący wątpliwości, iż spór przed sądem byłby korzystnie rozstrzygnięty gdyby nie zaniechania obwinionego. Wynik procesu

w każdym przypadku jest bowiem zdarzeniem przyszłym i niepewnym. Tym samym niekorzystny skutek jaki w ocenie skarżącego nastąpił dla niego w wyniku zaniedbań pełnomocnika, nie jest jednoznacznie możliwy do wykazania.

Odnosnie dalszego wniosku skarżącego o ukaranie pełnomocnika substytucyjnego, to Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie zajmuje stanowiska, gdyż w niniejszym postępowaniu obwinionym był radca prawny P. K. a nie pełnomocnik substytucyjny R. T. i postępowanie przed OSD prowadzone było przeciwko P. K..

Z tych względów Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji .

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.